κουφέτο

κουφέτο, το, ουσ. [<ιταλ. confetto], το κουφέτο. **1.** χαριτωμένο κορίτσι: «γνώρισα μια πιτσιρίκα σωστό κουφέτο». Από το ότι το κουφέτο είναι ευχάριστο ως ζαχαρωτό. **2.** (στη γλώσσα της αργκό) η γροθιά: «μόλις πήγε να μου κουνηθεί του ’ριξα δυο τρία κουφέτα κι ησύχασε». Από την εικόνα του ζευγαριού που χορεύει το χορό του Ησαΐα κατά το μυστήριο του γάμου και οι παρευρισκόμενοι, κατά το έθιμο, τους πετάνε ρύζι με κουφέτα, τα οποία, καθώς πέφτουν με δύναμη στο κεφάλι τους, πολλές φορές προκαλούν οδυνηρό πόνο. **3.** στον πλ. **τα κουφέτα,** (στη γλώσσα της αργκό) οι σφαίρες, ιδίως πιστολιού: «έβγαλε το πιστόλι του και τον γέμισε κουφέτα». Συνών. *δαμάσκηνα / μούσμουλα.* Υποκορ. **κουφετάκι, το**·

- *και στα κουφέτα σου!* ευχή σε ανύπαντρο νέο ή νέα που μας εξυπηρέτησε κάπου, να παντρευτεί. Πολλές φορές, της φρ. προτάσσεται το *άντε*·

- *μου ’ρθε κουφέτο,* λέγεται για αναπάντεχα ευχάριστο γεγονός στην κατάλληλη στιγμή, που μας είναι απόλυτα καλοδεχούμενο: «το ποσό που μου ’δωσε ο φίλος μου μου ’ρθε κουφέτο, γιατί ξεχρέωσα διάφορες οικονομικές υποχρεώσεις που είχα». Από το ότι το κουφέτο, καθώς είναι ζαχαρωτό, προξενεί ευχαρίστηση σε αυτόν που το τρώει. Συνών. *μου ’ρθε βούτυρο στο ψωμί / μου ’ρθε γλύκισμα / μου ’ρθε καϊμάκι / μου ’ρθε καλούπι / μου ’ρθε καπάκι / μου ’ρθε λουκουμάς / μου ’ρθε λουκούμι / μου ’ρθε μεζές / μου ’ρθε μπισκοτολούκουμο*·

- *όρσε γαμπρέ κουφέτα!* βλ. λ. γαμπρός.

- *πότε θα φάμε κουφέτα;* ή *πότε θα φάμε τα κουφέτα;* ή *πότε τα κουφέτα;* ερώτηση με την οποία ζητάει κανείς από κάποιον να του προσδιορίσει την ημερομηνία του γάμου του. Συνήθως η ερώτηση κλείνει με την ευχή *με το καλό.* Από το ότι τα κουφέτα ταυτίζονται με την τελετή γάμου·

- *σε παντρεύω γιε μου και κρίμα στα κουφέτα,* υποτιμητική έκφραση που απευθύνεται σε ανάξιο άτομο: «πρόσεχε μ’ αυτόν που κάνεις παρέα, γιατί είναι απ’ αυτούς που σε παντρεύω γιε μου και κρίμα στα κουφέτα».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας